

مراتب سبعة قوس نزول در ایجاد ضعف عقیده حکماء بریط و عقیده عرفا بوحدة الوجود و اعیان ثابته

حضرت نقطه اولی

نسخه اصل فارسی

لوح رقم (22) - آثار حضرت بهاءالله - امر و خلق، جلد

1

۲۲ - مراتب سبعة قوس نزول در ایجاد و ضعف عقیده حکماء بریط و عقیده عرفا بوحدة الوجود و اعیان ثابته

از حضرت نقطه در صحیفه اصول و فروع است قوله الاعلی: "از آنجائی که خداوند قدیم خلق را بجهت عرفان قدرت متجلیه در ایشان خلق فرموده و ثواب و عقاب را علّت همین امر فرموده خلق فرموده مشیّت را لا من شیئی بعلیت خود مشیّت بلا کیف و بیان و بعد از آن خلق فرمود کلّ اشیا را بعلیت او و ممکن نیست خلق شیئی که حرف مشیّت بر او وارد شود الا بهفت مرتبه از امکان که اقلّ این در

ORIGINAL

البسيطة هو لمقام اثباتهم في علم الله سبحانه وان اثبات العلم لله من الخلق كذب وافك لان الله لم يزل كان علمه نفسه و ما كان معلوم معه و لا يعلم كيف هو الا نفسه فن اراد ان يعرف علمه ففي الحين ليكفر بربه لان الذي يوجد حقيقته بابداعه الذي بدع لا من شئ فكيف يقدر ان يعرف علم ربه و هو لم يزل كان عالما و لم يك معه شئ و الان ليكون عالما و لم يك في رتبته شئ و ان ذكر القدرة و العلم و كل الاسماء و الصفات آيات لخلقه و مكنته لاوهام عباده الا يشكوا في بارئهم بشئ.

و از آن حضرت در صحيفه اصول و فروع است . قوله الاعلى: "قائلين وحدت وجود مشرکاند بشهادت خود وجود لاجل آنکه وحدتی که اثبات میکنند فرع وجود اثنين است و الا نفی اثنين وحدت از چه مقام است و همچنین اشخاصی که علت وجود ممکن را ذات حق و بریط فيما بين قائل گشته کافرند لاجل آنکه علت فرع اقتران با معلول و بریط فرع وجود اثنينیت است و هر دو مقام باطل محض است بل حق واقع ذات حق است و خلق ممکن و شئی سواى خلق ممکن معقول نیست ... و لايزال خلق خلق است و اقتران با ذات ممکن نیست."

حاشية

في الحديث عن الصادق عليه السلام: لا يكون شئ في الارض و لا في السماء الا بخصال سبع بمشية و ارادة و قدر و قضاء و اذن و اجل و كتاب.

و في حديث ايضا . لا يكون الا ما شاء الله و اراد و قدر و قضى بايونس اتعلم ما المشيه قلت لاقال هي الذكر افتعلم ما الاراده قلت لا قال هي العزيمة على ما يشاء افتعلم ما القدر قلت لا قال هي الهندسة و وضع الحدود من البقاء و الفناء ثم قال و القضاء هو الابرام و اقامة العين . " مجمع البحرين "

در علم كلام و اصول عقائد اسلاميه بعقيدت عامه متكلمين مشيت و اراده يكي است و كراميه آندو را از يكديگر جدا و مشيت را صفت ازليه و اراده را صفت حادثه در ذات حق و متعدد بعدد مرادات و هر اراده را حادث قبل حدوث مراد خواندند و معتزله اراده را قائمه بذاته و حادث نه در محلی دانستند و قضا را عبارت از وجود جميع مخلوقات در كتاب مبين و لوح محفوظ بنوع اجتماع و اجمال بر سبيل ابداع گفتند و قدر عبارت از وجود آنها در اعيان بعد از حصول شرائط مفصل و يك يك بر همان طريق قضا دانستند.

در قرآن است . قوله تعالى: يفعل الله ما يشاء و يحكم ما يريد . و قوله و ان من شئ الا عندنا خزائنه و ما نزله الا بقدر معلوم.